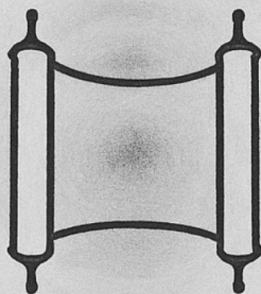

בס"ד

The Maharal Of Prauge

תפארת ישראל

Chapter 17

לע"נ

שְׁרָה מְרִים בֵּת אַבְרָהָם

Dedicated By:

משפחת ליטשקאווסקי

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 17

Introduction

This powerful discourse by the Maharal of Prague (Rabbi Yehuda Loew, c. 1520–1609), explores the foundational question: why was the Torah not given to the Avos (the Patriarchs) and only to the nation of Israel as a collective? The Maharal, famed for his deeply structured logic and metaphysical clarity, was the chief rabbi of Prague and one of the most influential Jewish thinkers of the 16th century. He viewed Torah as the blueprint of creation and offered a philosophical framework for understanding the timing and audience of Matan Torah (the giving of the Torah). This discourse offers a masterclass in Jewish metaphysics, divine order, and the concept of Israel as the true vessel for divine truth.

הסבה שנתורה לא נתנה לאבות

The reason why the Torah was not given to the Patriarchs

The question that should be asked is: why was the Torah not given in its entirety at the beginning of the world, when He created and arranged the creations—since the Torah is the order of the creations?

השאלה אשר יש לשאל, למה לא נתנה התורה בכללה בתחלת העולם, כאשר ברא וסדר הנבראים,

For nothing that is an order is by coincidence, and therefore one cannot say in this case that it happened by chance.

אחר שנתורה היא סדר הנבראים. ואין דבר שהוא סדר הוא במקרה, ולכך אין לומר בזה כי כד מקרה קרה.

And the answer to this is not distant from us at all.

והתשובה על זה אינה רחוקה ממנו כלל.

Since it has already been explained in previous chapters that this Torah is not fitting for any except Israel.

אחר שהתבאר בפריקים הקודמים כי התורה הזאת בלתי מוכנה אליה כי אם ישראל

And if so, the question is removed—why was the Torah not given at the beginning of the world, when Israel did not yet exist.

ואם כן הוסר השאלה למה לא נתן התורה בתחלת העולם כאשר עדין לא היו עם ישראל.

And if you say the question is: let Israel have existed at the beginning of the world—the people who are fit to receive the Torah—and let the Torah be given to them.

ואם אתה אומר, השאלה היא שיהיו ישראל בתחלת העולם – העם אשר ראויים לקבל התורה – ותנתן להם התורה

This too is not a question at all.

גם דבר זה אינו שאלה כלל.

For the Patriarchs, who are the forefathers of the nation, and likewise Israel themselves, are not fit to have been created at the beginning of creation.

כי האבות, שהם אבות האמה, וכן ישראל בעצמם, אין ראוי שיהיו נבראים בתחלת הבריאה

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 17

Because Israel, in and of themselves, are not suited to be created at the beginning.

כי ישראל מצד עצמם אין ראוי בריאתם בהתחלה

And this was explained above: that Israel are only fit to be created at the end, after all the nations.

ודבר זה נתבאר למעלה כי אין ראוי לישראל רק
הבריאה בסוף, אחר כל האומות

And this follows the nature of creation.

ודבר זה נמשך אל טבע הבריאה

For man, who is the choicest of the lower beings and for whose sake everything was created, was created last.

כי האדם שהוא מבחר המינים התחתונים, ובשבילו
הכל נברא, הוא נברא באחרונה

And you will not find any nation in the world that was created after Israel—rather, all of them preceded them.

ולא תמצא שום אמה בעולם שנבראת אחר ישראל,
רק כלם קודמים להם

For even Edom and Ishmael, and likewise Ammon and Moav, were great nations before Israel became a nation.

שאף אדום וישמעאל, וכן עמון ומואב, היו אומות
גדולות קדם שהיו ישראל לעם

As if the nature of creation demanded this thing.

כאלו טבע הבריאה חייב דבר זה

For in something that is the completion of all, it is fitting that in it everything is completed.

כי בדבר שהוא שלמות הכל, ראוי שבו ישלם הכל

And just as man is the completion of all the acts of Creation, and in him all the acts of Creation are completed,

וכמו האדם שהוא שלמות כל מעשה בראשית, ובו
נשלם כל מעשה בראשית

So too Israel were the completion of the whole world; in them, everything is completed.

כך ישראל היו שלמות כל העולם, בהם ישלם הכל

And this is what is said (Yevamos 60a): “You are called Adam, and the deniers of God are not called Adam.”

וזה אמרם (יבמות ס, א): 'אתם קרוים אדם, ואין
'מכחישי ה' קרוים אדם'

And this is seen in Israel, since the concept of “man” (adam) belongs to Israel in their creation—

וזה נראה בישראל, אחר שענין האדם יש לישראל
בבריאתם

for behold, they were created at the end—if so, they are the “man,” and not the deniers of God.

שגרי הם נבראו באחרונה, אם כן הם היו האדם,
'ולא מכחישי ה'

And this is not the place [to elaborate], since we have already explained this above as well.

ואין כאן מקומו, כי כבר בארנו זה למעלה גם כן

In the end, there is no question why Israel was not created at the beginning of the world—everything follows the proper order.

סוף סוף אין כאן שאלה למה לא נבראו ישראל
בהתחלת בריאת העולם, שהכל הוא פסדר הראוי

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 17

But this is a [valid] question: since the Torah is fitting for the seed of Avraham, why was the Torah not given to Avraham himself?

אבל דבר זה הוא שאלה; אחר שהתורה היא ראוייה אל זרע אברהם, למה לא נתנה התורה לאברהם עצמו.

And even more than this: since the mitzvah of milah was given to Avraham (Bereishis 17:11), and the prohibition of the sciatic nerve to Yaakov (Chullin 100b), why was the Torah not given to them in its entirety?

ויותר מזה, אחר שנתנה לאברהם מצות מילה (בראשית יז, יא), וגיד הנשה ליצחק (חלין ק, ב), למה לא נתן להם התורה בשלמות.

And in the Midrash (Shemos Rabbah 30:9): “He declares His word to Yaakov, His statutes and His judgments...” (Tehillim 147:19),

ובמדרש (שמות רבה ל, ט) "מגיד דבריו ליצחק, (חוקיו ומשפטי) וגו' (תהלים קמז, יט

said Rabbi Abahu in the name of Rabbi Yosi bar Chanina: this is compared to a king who had a beautiful orchard, and he would plant in it all kinds of trees, and no person was permitted to enter it except he himself who guarded it.

אמר רבי אבהו אמר רבי יוסי בר חנינא: משל למלך שהיה לו פרדס נאה, והיה נוטע כל מיני אילנות, ולא היה נכנס [אדם] לתוכו, אלא הוא שהיה משמר.

Once his children matured, he said to them: My sons, this orchard I used to guard, and I did not permit any person to enter it—now you shall guard it just as I did.

משעמדו בניו על פרקו, אמר להם: בני, הפרדס הזה אני הייתי משמר, ולא הנחתי לאדם לפגם בו. עכשיו אתם תהיו משמרים אותו, כדרך שאני הייתי משמר.

So too, said the Holy One, blessed be He, to Israel: Before I created the world, I created the Torah, as it is said (Mishlei 8:30), “And I was with Him as a craftsman (amon).”

כך אמר הקדוש-ברוך-הוא לישראל: עד שלא בראתי העולם בראתי התורה, שנאמר (משלי ח, ל): "ואהיה אצלו אמן",

What is “amon”? A craftsman (uman), as it is said (Bamidbar 11:12), “As the nurse (omen) carries the suckling.”

מה "אמן" — "אומן", שנאמר (במדבר יא, יב): "כאשר ישא האמן את הינק".

And I did not give it to any of the nations, only to Israel.

ולא נתתי לה לאחד מן האומות, אלא לישראל.

For once Israel stood at Mount Sinai and said (Shemos 19:8), “All that Hashem has spoken we will do,” immediately it was given to them.

שבכיון שעמדו ישראל על הר סיני ואמרו (שמות יט, ח): "כל אשר דבר ה' נעשה", מיד נתנה להם.

Thus, it is said: “He declares His word to Yaakov...” and “He has not done so for any nation...” —rather, to whom? To Yaakov, whom He chose from among all [those who worship the stars].

הוי אומר: "מגיד דבריו ליצחק" וגו' "לא עשה כן לכל גוי" וגו', [אלא] למי — ליצחק, שבהרו מכל [[העובדי כוכבים

And He gave them only part: He gave Adam six commandments, Noach seven, Avraham eight, Yaakov nine—

ולא נתן להם אלא מקצת; נתן לאדם שש מצות, לנח — שבע, לאברהם — שמונה, ליצחק — תשעה

But to Israel, He gave everything.

אבל לישראל נתן הכל.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 17

Rabbi Simon said in the name of Rabbi Chanina: This is compared to a king who had a prepared table before him.

אמר רבי סימון בשם רבי חנינא: משל למלך שהיה לפניו שולחן ערוך.

His servant entered, he gave him a portion; a second came in—he gave him an egg; a third—he gave him a thigh; and so with each and every one.

נכנס עבדו, נתן לו חתיכה. שני – נתן לו ביצה. שלישי – נתן לו ירך; וכן לכל אחד ואחד.

His son came in, he placed the entire table before him and said: To those I gave portion by portion, but to you—I gave everything into your possession.

נכנס בנו, נתן כל השולחן לפניו, אמר אליו: לאלו נתתי מנה מנה, אבל אתה – הכל נתתי בך שיתך.

So too the Holy One, blessed be He, did not give [the nations] anything but partial commandments.

כך הקדוש-ברוך הוא לא נתן להם רק מקצת מצוות.

And when Israel stood [at Sinai], He gave them the entire Torah, as it is said (Tehillim 147:19): “He did not do so for any nation, and His laws they do not know.”

וכשעמדו ישראל נתן להם כל התורה, שנאמר (תהלים קמז, יט): “לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום.”

Rabbi Elazar said: This is compared to a king who went out to war, and his legions were with him.

אמר רבי אלעזר: משל למלך שיצא למלחמה, והיו הלהגיונות עמו.

He would slaughter an animal and divide [the meat] to each one so they would toil.

והיה שוחט בהמה, והיה מחלק להם לכל אחד ואחד כדי שיגעו.

His son came and said: What will you give me? He said to him: From what I have prepared for myself.

בא בנו ואמר: מה אתה נותן לי. אמר לו: ממה שנתקנתי לעצמי.

And therefore, the Holy One, blessed be He, gave the idol-worshiping nations general commandments so they would toil in them,

ולפיכך הקדוש-ברוך-הוא נתן לאומות עכו"ם מצוות גלומות, שייגעו בהן.

but He did not distinguish in them between the impure and the pure.

ולא הפריש בהן בין טמאה לטהרה.

Israel came, and He explained to them the commandments—each one with its punishment and its reward, as it is said (Shir HaShirim 1:2): “Let Him kiss me with the kisses of His mouth.”

באו ישראל, ופרש להם המצוות כל אחת ואחת, ענשה ומתן שכרה, שנאמר (שיר השירים א, ב): “ישקני מנשקות, פיהו.”

Therefore it says: “His statutes and judgments to Israel...” and so forth—until here.

לכך נאמר: “חקיו ומשפטיו לישראל” וגו', עד כאן.

The explanation is: Just as Hashem, blessed be He, necessitates existence, so too the Torah—its words necessitate and compel from Hashem, blessed be He, who arranged and decreed so.

באורו כי כמו שהשם יתברך מחייב את המציאות, כן התורה – דבריה מחייבים ומכריחים מן השם יתברך, אשר סדר וגזר כך.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 17

Therefore, no creature in the world could enter into it, only Hashem, blessed be He, who necessitates existence.

ולפיכך לא הנה נכנס לתוכו שום בריאה בעולם, רק השם יתברך אשר הוא מחייב המציאות.

And all created beings are, by themselves, merely possible [to exist], for they were only created to serve something else—but in themselves, they are contingent.

וכל הנבראים הם אפשריים מצד עצמם, כי לא נבראו כי אם לשמש זולתם, אבל מצד עצמם אפשריים.

But it is not so with the Torah, which is arranged from Hashem, blessed be He, Himself.

ולא כד התורה, שהיא מסדרת מן השם יתברך בעצמו.

And likewise Israel—they are necessitated from the cause itself.

וכן ישראל הם מחייבים מצד העלה בעצמה.

For every effect, even though it is contingent by itself, is necessitated from its cause, blessed be He.

כי כל עלול אף שהוא אפשרי מצד עצמו, הוא מחייב מצד עלתו יתברך.

But all other created beings and deniers of God are not necessitated by the cause, because they were created to serve something else, and that is not something necessitated.

אבל שאר הנבראים ומכחישי ה' אינם מחייבים מצד העלה, כי הם נבראו לשמש זולתם, ואין זה דבר שהוא מחייב.

And therefore it said that He would not allow anyone to enter there, because they are not connected to it.

ולפיכך אמר שלא הנה מניח אחד לכנס לשם, כי אינם שייכים לזה.

Until Israel came, who are necessitated by the Cause, blessed is He, just like the Torah which is necessitated by the Cause, blessed is He.

עד כי באו ישראל, אשר הם מחייבים מצד העלה יתברך, כמו התורה שהיא מחייבת מצד העלה יתברך.

For Israel are called sons to the Omnipresent, as it is written (Devarim 14:1): “You are sons to Hashem your G-d.”

כי ישראל נקראו בנים למקום, כדכתיב (דברים י"ד), "א": "בנים אתם לה' אלהיכם".

For a son is not created to serve another; therefore Israel is judged as an effect that is necessitated by its Cause.

כי הבן אינו נברא לשמש את אחר; ולכך על ישראל משפט העלול, שהוא מחייב מצד העלה.

But not so with the angels, whose name indicates that they are "mal'achim"—messengers, serving others.

ולא כן המלאכים, אשר שמם יורה עליהם שהם 'מלאכים' שלוחים משמשים לזולתם.

Therefore, the Torah is particularly fitting for Israel and not for others. And this matter is clarified.

ולכך ראוייה התורה לישראל בפרט, ולא לזולתם. ונדבר זה מבאר.

And Rabbi Simon said: This is compared to a king who has a prepared table before him, etc.

ואמר רבי סימון: משל למלך שיש לפניו שולחן ערוך וכו'.

The explanation is that even though He gave to the nations some mitzvos—because there is in them somewhat of the level of “man,” according to their level He gave them some mitzvos.

באור זה, כי אף שנמתן לאומות מקצת מצוות, במה שיש בהם מדרגת האדם במקצת, וכפי מדרגתם נתן להם מקצת מצוות.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 17

But Israel, who are completely “man,” not partially, He gave them everything, according to what was fitting.

אבל ישראל שֶׁהיוּ אָדָם בְּכָל, לֹא בְּמִקְצָת, נָתַן לָהֶם הַכֹּל כְּפִי הָרְאוּי.

And Rabbi Elazar added, that it is not appropriate to say that the distinction between Israel and the deniers of Hashem is that they [the nations] received some, and Israel received all—

וְהוֹסִיף רַבִּי אֶלְעָזָר לֹאמַר, שְׂאִין רְאוּי לֹאמַר כִּי הַחֲלוּק שְׂיֵשׁ בֵּין יִשְׂרָאֵל לְמַכְחִישֵׁי ה' שֶׁלָּהֶם מִקְצָת, וְלִישְׂרָאֵל הַכֹּל.

for if so, the difference would only be in the quantity of the mitzvos, and not in the quality of the mitzvos.

וְלִפִּי זֶה לֹא יִהְיֶה הַחֲלוּף רַק בְּכַמּוּת הַמִּצְוֹת, וְלֹא בְּאִיכוּת הַמִּצְוֹת.

But the difference is also in the quality of the mitzvos.

רַק בְּאִיכוּת הַמִּצְוֹת גַּם-כֵּן הַחֲלוּף.

For to the deniers of Hashem, He gave only general mitzvos, without distinguishing between impure and pure.

כִּי לְמַכְחִישֵׁי ה' לֹא נָתַן לָהֶם הַמִּצְוֹת רַק גְּלוּמוֹת, וְלֹא הַפְּרִישׁ בֵּין טְמֵאָה לְטָהוֹרָה.

And this indicates that the Torah is not suitable for them in the clarity of wisdom and understanding at all.

וְזֶה יוֹרָה עַל שְׂאִין רְאוּי לָהֶם הַתּוֹרָה בְּבִרְרוֹר הַחֻקָּה וְהַשְׁכָּל לְגַמְרִי.

And therefore, even though He gave them mitzvos, they were not given to them with the capacity to distinguish between thing and thing—which is the clarity of intellect in the Torah, that it distinguishes between one thing and another.

וְלִכְךָ אִם נָתַן לָהֶם מִצְוֹת, לֹא הָיוּ הַמִּצְוֹת לָהֶם לְהַבְדִּיל בֵּין דָּבָר לְדָבָר, שֶׁזֶּהוּ בִּרְרוֹר הַשְׁכָּל שֶׁבַּתּוֹרָה בְּאִשְׁרֵי מַבְדִּיל בֵּין דָּבָר לְדָבָר.

And therefore it is compared to a king who gave his servants meat from an animal—which is coarse and fatty—but to his son, he gave the foods appropriate for a king.

וְלִכְךָ מְדַמָּה לְמֶלֶךְ שֶׁנָּתַן לְעַבְדָּיו לֶאֱכֹל מִן הַבְּהֵמָה, שֶׁהוּא בָשָׂר גַּם וְעֵב, וְלִבְנוֹ נָתַן מִמֶּאֱכָלִים הַשְׂיִיכִים לְמֶלֶךְ.

So too, the Torah—clear intellect and the distinction between thing and thing—was not appropriate for the nations, but only in a general and superficial sense.

וְכֵן לֹא הָיָה רְאוּי לְאֻמוֹת הַתּוֹרָה, הַשְׁכָּל הַבִּרְרוֹר, וְהוּא הַהִבְדֵּל בֵּין דָּבָר לְדָבָר, רַק בְּעֵנִין גַּם לְבַד.

But to Israel, He gave the true paths of Hashem in clarity.

אֲבָל לִישְׂרָאֵל נָתַן אֲמִתּוֹת דְּרָכֵי ה' בְּבִרְרוֹר.

And this is hinted in the verse (Tehillim 147:19): “He tells His words to Yaakov, His statutes and His judgments to Israel.”

וְזֶה נִרְמָז בְּכַתוּב (תְּהִלִּים קמז, יט): “מַגִּיד דְּבָרָיו לְיִצְחָק וּמִשְׁפָּטָיו לִישְׂרָאֵל.”

Explanation: “He tells all His words to Yaakov, His statutes and His judgments with complete clarity to Israel.”

פְּרוּשׁ: “מַגִּיד כָּל דְּבָרָיו לְיִצְחָק, חֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו לְבִרְרוֹר הַגָּמוּר לִישְׂרָאֵל.”

“He did not do so for any nation”—that He did not tell them the Torah in completeness.

לֹא עָשָׂה כֵן לְכָל גּוֹי— שֶׁלֹּא הִגִּיד לָהֶם הַתּוֹרָה בְּשִׁלְמוֹת.

For regarding mitzvos, “and His judgments they have not known”—that is, in the clarity of the matter which He commanded to Israel.

כִּי מִצְוֹת “וּמִשְׁפָּטִים כָּל יָדְעוּם”, הֵינּוּ בְּבִרְרוֹר הַדָּבָר מִשְׁנֵה לִישְׂרָאֵל.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 17

And in this discourse it has been clarified to you: that even though He gave to Avraham circumcision, and to Yaakov the prohibition of the sciatic nerve,

ובמאמר הזה התבאר לה, כי אף נתן לאברהם המילה, וליצחק גיד הנשה

according to Rabbi Yehudah in Perek Gid HaNasheh (Chullin 100b), this was given to them because that particular mitzvah was uniquely relevant to them,

לדעת רבי יהודה בפרק גיד הנשה (חליו ק, ב), דבר זה נתן להם מצד אשר המצוה ההיא שייך להם בפרט

as explained earlier in this work (Perek 20).

.) וכמו שהתבאר בסמוך דבר זה (פרק כ

And therefore He gave them specifically individual mitzvos—namely, mitzvos which are particularly suited to them.

ולכך נתן להם מצוות פרטיים דוקא, דהיינו במצוה שהיא שייך להם בפרט

But to Israel He gave the mitzvos because the Torah is inherently suited to them.

אבל לישראל נתן המצוות מצד כי התורה ראויה להם מצד עצמה

And this was when they went out from Egypt, for then the name “Israel” was upon them.

וזה היה כאשר יצאו ממצרים, שאז שם 'ישראל' עליהם

And this name remained with them without change for all eternity.

וזה השם נשאר להם בלי שנוי לעולמי עולמים

And therefore the Torah that is eternal and everlasting, which has no change at all, is fitting for them.

וראויה להם התורה התמידית הנצחית, אשר אין לה שנוי כלל

And how could the eternal order—which has no change—be given to Avraham, Yitzchak, and Yaakov?

ואיך יהיה נתן הסדר התמידי, אשר אין שנוי לו, לאברהם ליצחק וליצחק

For inasmuch as they are individuals—and the individual is subject to change—

כי במה שהם פרטיים, והפרט יש לו שנוי

for once Avraham dies—Avraham is no longer present; and so with Yitzchak and Yaakov—

כי כאשר מת אברהם – אין כאן אברהם. וכן יצחק, וכן יצחק

therefore the ways of Hashem—which are unchangeable—are not fitting for them.

אין ראוי להם דרכי ה' אשר אין שייך שנוי בהם כלל

For the Torah—which is the order of Hashem, blessed be He, and is eternal—is only fitting for a recipient who also stands without change.

כי לא שייך התורה, שהיא סדר השם יתברך אשר הוא תמידי, רק אל המקבל אשר עומד בלי שנוי

For the collective name remains always.

כי שם הכללי שמו נשאר תמיד

And there is no national name that is a collective name for Avraham, Yitzchak, and Yaakov.

ואין שם 'עם' שהוא עם כללי על אברהם ויצחק וינצחק

Only when they went out from Egypt did they become a people.

רק כאשר יצאו ממצרים אז היו לעם

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 17

And for this reason, the Torah was not given until they were sixty myriads (600,000),

ובשביל זה לא נתנה התורה עד שהיו ששים רבוא,

because the number sixty is a complete number, as explained at length in the work *Gevuros Hashem*.

כי מפני כי מספר ששים הוא מספר שלם, כמו
שהתבאר בתבוא גבורות ה' באריכות.

And in a part there is change—not in something that is not a part.

ובחלק יש שנוי, לא בדבר שאינו חלק.

And also, it is explained in the work *Be'er HaGolah*, in several places, that the number sixty is a collective number.

וגם נתבאר בתבוא באר הגולה בכמה מקומות מספר
ששים, שהוא מספר כללי.

And this matter is a clear proof and demonstration concluding the eternal nature of the Torah—that it will never be changed for us for all eternity.

ודבר זה ראיה ומופת חותך על נצחיות התורה שלא
תשתנה אצלנו לנצח נצחים.

For if the Torah were subject to change, why then was it not given to Avraham, Yitzchak, and Yaakov?

כי אם הייתה לתורה שנוי, למה לא נתנה לאברהם
ויצחק ויעקב.

And you will not find sufficient reason or logic in this matter, other than that Avraham, Yitzchak, and Yaakov are individuals,

ואין מספיק לה שום טעם וסברא בזה הענין, רק כי
מפני שאברהם יצחק ויעקב הם פרטיים.

and the Torah—which is eternal, immutable, and everlasting—was not given until there was a recipient that is unchanging altogether.

ולא נתנה התורה שהיא תמידית נצחית בלי שנוי,
רק באשר יש מקבל שהוא בלי שנוי כלל.

And this clear proof cannot be refuted—unless by those blind of heart, who have never seen the light of wisdom.

ולא יפרכו ראיה ברורה זאת אם לא עורי לב, ולא
ראו מאור החכמה מעולם.

End of the chapter.

סליק פרקא

[NOTE Summary

The discourse begins by asking: if the Torah is the orderly system underlying all of creation, why was it not given at the beginning of time, and why was it not given to the Avos, who were righteous individuals? The Maharal argues that the Torah could not be given until the existence of Klal Yisrael as a full nation, because the Torah is not meant for individuals—it is a complete and eternal system that requires a complete and eternal collective to receive it.

He explains that everything in creation is structured with purpose. Just as man, the pinnacle of creation, was created last, so too Israel—who represent the completion of the world—were only formed as a nation at the end. The Torah was not withheld randomly; it awaited the right vessel. The Avos, though righteous, were individuals (פרטיים) and subject to mortality and change, while the nation of Israel, formed at Yetziyas Mitzrayim, received a collective name (“Israel”) that remains eternally unchanged.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 17

Through Midrashic metaphors, the Maharal clarifies that Hashem gave individual mitzvos (e.g., milah to Avraham, gid hanasheh to Yaakov) only where they matched those individuals specifically. But the full Torah—with its detailed laws, its structure of reward and punishment, and its differentiated wisdom (e.g., tamei vs. tahor)—requires a collective that is metaphysically stable and permanent.

Angels and gentile nations are not suited to receive Torah, because they either exist to serve others (like malachim) or lack the internal structure and clarity necessary for divine intellect. Only Israel, whose existence is rooted in the “Cause Itself” (העילה יתברך), and who remain a constant nation through all generations, can house the unchanging, eternal system of Torah.

Ultimately, the fact that Torah was only given when Israel reached 600,000 souls—the complete number—underscores that Torah is meant only for a klal, never a private person. The eternal nature of Torah demands an eternal bearer, and that is Israel alone.

Practical Takeaway

Torah cannot be lived fully in isolation—it demands community, continuity, and collective identity. Our commitment to the Torah is not just a personal spiritual journey, but a national inheritance rooted in our unchanging essence as Klal Yisrael. To be worthy vessels of Torah, we must see ourselves not as fragmented individuals, but as part of an eternal people with an eternal mission.

Chassidic Story

Source: Sefer HaSichos 5704, p. 82

When the Frieddiker Rebbe (Rabbi Yosef Yitzchak Schneersohn) was arrested in Soviet Russia for spreading Torah, he told his interrogators: “You cannot touch my essence, for I am not an individual. I am part of the eternal people of Israel. Just as you cannot extinguish the nation, you cannot extinguish me.”

This profound statement embodies the very message of the Maharal: Torah and Israel are inseparable, eternal, and indivisible. A single Jew, even under threat, draws strength not from his individuality but from being part of the unchangeable collective that is Klal Yisrael.

END NOTE]